

SANITKA

Nové osudy, stejné poslání
Od září na ČT1

Velký herecký podzim na Jedničce zahájí Sanitka 2

Když jsem se na podzim roku 2011 ujímal vedení České televize, sliboval jsem kromě jiného oživení programu, podporu nových formátů a respekt k tradici dosavadní tvorby. K těmto závazkům přibyl v průběhu dalších měsíců nový: profilovat jednotlivé kanály České televize tak, aby naplňovaly očekávání různých diváckých skupin a společně vytvářely silnou značku televize veřejné služby.

Sanitka 2 je projekt, jehož počátky sahají do doby dálnější, ve svém výsledku je ovšem naplněním obou záměrů současného směřování České televize. Seriál má potenciál zaujmout diváky mnoha generací. Pozornost přitáhne velkými hereckými tvářemi a jejich příběhy ze současného prostředí záchranné služby i návazností na původní seriál z osmdesátých let. Spojení s původním seriálem umocnila Česká televize také scénářem Ivana Hubače, syna autora původního scénáře Jiřího Hubače, i obsazením některých postav herci z původního seriálu. Nová řada seriálu Sanitka je současně příspěvkem k dalšímu profilování ČT1.

Jednička je hlavním programem České televize a je určena nejširší skupině diváků. Naším cílem je nabídnout na tomto kanálu natolik kvalitní zábavní program kombinovaný s aktuálními a důvěryhodnými informacemi a dalšími službami s veřejnoprávním rozměrem, aby se pro diváky stala první volbou u televizních obrazovek. Tuto pozici si Jednička vytváří i svým přesahem k ostatním kanálům České televize: zpravodajství a sport čerpá ze specializace kanálů ČT24 a ČT sport, v pořadech nabízejících poznání i alternativní zábavu ji doplňuje ČT2 a plnou šíří dětského a kulturního programu nové programy ČT :D a ČT art.

Seriál Sanitka 2 je jedním z nových projektů, který naplňuje záměr České televize vytvářet velká dramatická díla, která navážou na tradici velkých televizních příběhů vyprávěných moderními postupy, a osobně doufám, že se této metě co nejvíce přiblíží také v hodnocení diváků.

Petr Dvořák,
generální ředitel České televize

Pamatuji si, jak mi Jiří Bartoška kdysi pobaveně říkal, že kdyby existovala přímá volba prezidenta v době prvního vysílání Sanitky, tak by díky své seriálové postavě mohl kandidovat s jistotou, že bude sedět na Hradě. Síla tohoto seriálu byla ve své době ohromující a popularitu si udržel dodnes, protože je zkrátka autentický a lidský. Byl to první seriál natáčený výhradně v exteriérech s akčními prvky a v té době s nevídanou výpravou. Těch NEJ tam bylo opravdu hodně. Sanitka 2 má ambici být podobným milníkem v české seriálové tvorbě. Znovu: výpravou, hereckým obsazením a akčností je zase něčím, co v Česku zatím nikdy natočeno nebylo. Je to totiž spíše série filmů než klasický seriál. Přesto, že je programová nabídka nyní vyšší než v době vysílání první Sanitky, tak věřím, že si její druhou, volně navazující část diváci najdou, protože je o skutečném životě v jeho nejtěžších chvílích, kdy potřebujeme profesionály, kteří umějí zachránit život.

Milan Fridrich,
ředitel programu České televize

Pokračovat v kultovním seriálu Sanitka po desítkách let byla výzva nejen umělecká, ale i realizační. Třináctidílný seriál se natáčel 172 natáčecích dní ve 120 různých lokacích. Obsazeno bylo 236 hereckých rolí a využito 2500 komparistů. Ve scénářích nové řady seriálu je mnohem více kaskadérských, ale také trikových scén. Nové technické možnosti a vývoj oboru speciálních efektů nám umožnil využít v rámci nového natáčení veškeré dostupné „fígle a efekty“. Nalétalo se např. 12,5 letových hodin s vrtulníky, inscenovány byly 4 náročné havárie vozidel. Bylo nacvičeno a realizováno 28 velmi nebezpečných kaskadérských scén. Věřím, že na obrazovce výsledek potvrdí, že realizační tým v těchto náročných konkurenčních podmínkách (zejména v porovnání se zahraniční produkcí) obstál, a že velkorysé ztvárnění klíčových scén seriálu přispěje k umocnění diváckého zážitku. Jsem přesvědčen, že jsme připravili pro naše diváky podívanou odpovídající kvalitě současné evropské televizní tvorby.

Václav Myslík,
ředitel výroby České televize

Sanitka II znamená návrat velkého seriálu do vysílání České televize. Tvůrčí tým – autor scénářů Ivan Hubač, režisér Filip Renč, dramaturg Jan Otčenášek, hlavní kameraman Petr Hojda, střihač Jan Mattlach a hudební skladatel Daniel Barták – vytvořil dílo, které je nejen důstojným pokračovatelem původního seriálu Sanitka, jehož autorem byl otec Ivana Hubače, slavný scénárista Jiří Hubač (ve spolupráci s Jindřichem Fairaizlem), ale i dalších slavných seriálů dávné i nedávné televizní historie. Zároveň jde o seriál, který zcela jistě zaujme soudobého diváka moderním tempem a stylem vyprávění, vybroušenými akčními scénami, zemitým humorem a zároveň nezbytným patosem, který s sebou nese téma záchrany lidských životů. V Sanitce 2 mám spoustu oblíbených scén, mezi nejsilnější však patří ta, kde Jaromír Hanzlík v postavě doktora Jandery zachraňuje odvážným zákrokem člověka, kterému při loupeži pachatel probodl srdce, a v komparzu mezi přihlížejícími stojí lékař, který tento zákrok před lety ve skutečnosti opravdu provedl. Tomu se říká televize!

Jan Maxa,
ředitel vývoje pořadů
a programových formátů České televize

„Můj čas je pouhopouhé prozatím“ – tato slova z ústřední písně seriálu Sanitka se před více než 29 lety vryla do paměti milionu televizních diváků. A protože jsou stále platnou pravdou a upozorňují nás na dočasnost veškerého našeho konání, je v pokračování seriálu skryto mnoho.

Připomenutí nezastupitelné role záchranné služby při záchraně lidských životů bude možná pro děti a vnuky původních pamětníků seriálu důležitým impulsem. Impulsem uvědomit si, jaká je důležitost rychlého a přesného zdravotnického „výjezdu“. Jak obětavou prací záchranářů pro nás a naše blízké musí den co den vykonat. Co může nejlépe ovlivnit v tomto duchu široké řady obyvatelstva než moderní televizní seriál? A ten jsme pro diváky České televize i připravili. Přeji všem hezké zážitky před obrazovkou naší televize.

Jaroslav Kučera,
Manažer realizace

Sanitka 2

Nové osudy, stejné poslání

Legendární seriál z osmdesátých let se dočkal svého pokračování. Po téměř třiceti letech na obrazovky České televize přichází nová řada oblíbeného seriálu Sanitka, tentokrát režírovaná Filipem Renčem. Ivan Hubač, syn scénaristy původní Sanitky Jiřího Hubače, napsal třináctidílné pokračování, které je vyprávěno jako zcela nový a uzavřený příběh, odlišný od původní Sanitky právě tak, jako se dnešní doba odlišuje od té před třiceti lety. Vyprávění z profesního i osobního světa záchranářů, ale i těch, kteří musejí být zachraňováni, divákům nabídne moderně pojatý a dramatický seriál západního střihu.

Stejně jako původní seriál, má i tato Sanitka rozměr velkého televizního románu, který se vrací k základnímu tématu záchrany lidských životů, přičemž jej ukazuje se všemi zákonitostmi světa jednadvacátého století. Sanitka tak činí se všemi odlišnostmi, které s sebou takový časový skok přináší. A nejde jen o zachycení posunu dennodenní záchranářské reality, ale i zobrazení jejich mnohdy paradoxních osudů. Příběhy všech seriálových postav, těch původních, které si diváci pamatují, i těch úplně nových, stavějí původní vyprávění do zcela nových souvislostí.

Diváci se opět setkají s doktorem Janderou (Jaromír Hanzlík), jeho první manželkou (Zlata Adamovská), Janderovým bratrem Jardou (Tomáš Juříčka), jeho ženou Alžbětou (Ivana Andrlová), emigrantem doktorem Mádrem (Petr Kostka), doktorem Karlíkem (Svatopluk Skopal), nejrychlejším řidičem na záchrance Fandou Beznoskou (Pavel Zedníček) a nezapomenutelným Korejsem (Jiří Srstka).

Kromě známých tváří na diváky v pokračování Sanitky čeká plejáda současné české herecké špičky v čele s Dagmar Havlovou, Jiřinou Bohdalovou, Jiřím Dvořákem, Markem Vašutem, Janem Budařem, Jiřím Lábusem, Vladimírem Javorským, Janem Dulavou, Jitkou Schneiderovou, Michalem Dlouhým, Václavem Jiráčkem a mnoha dalšími.

Tvůrčí štáb, pod vedením režiséra Filipa Renče, s kameramanem Petrem Hojdou, vedoucí výroby Ilonou Jiráskovou a střihačem Janem Mattlachem si při tvorbě Sanitky 2 kladl za cíl vytvořit dynamické dílo, které plně odpovídá vidění současné televizní a filmové tvorby.

NEJ ze Sanitky 2 aneb Seriál v číslech

Seriál Sanitka 2 se natáčel celkem 172 dní. Začínalo se 12. 9. 2011 v Liblicích scénou zachraňování paraglidisty uvízlého na stožáru vysokého vedení. Na jeho záchraně se podílel i vrtulník rychlé záchrané služby. Natáčení seriálu Sanitka 2 končí 29. 6. 2012 v baru Futurum v Praze na Smíchově. V seriálu se objeví celkem 236 herců a přes 2500 komparzistů. Natáčelo se na více než 120 místech převážně v Praze a okolí.

Produkčně nejnáročnější scény vznikaly při natáčení výbuchu rockového klubu Černá díra v Božím Daru u Milovic – 160 lidí komparsu a 140 členů výrobního štábu včetně kaskadérů, hasičů, 8 sanitek RLP a 4 sanitky RZP, 18 „opravdových“ záchranářů, 3 hasičská auta – 10 hasičů, vrtulník, největší záchranářský vůz Golem. Pro kompars bylo postaveno 9 stanů jak pro catering, tak pro oblékání a líčení, včetně sprch po natáčení. Štáb byl každý den namaskován a ležel v suti.

Dále při bouračce na Jinočanské spojce, na které do sebe narazil autobus obsazený lidmi a pickup (v seriálu se jedná o scénu odehrávající se nedaleko Úval). Další náročná scéna spojená s velkou autohavárií vznikala na smíchovské Nádražní ulici, ve které byla při bouračce totálně zlikvidována velká sanitka (RZP). Během natáčení byly zdemolovány ještě další vozy. V květnu se (dle požadavků scénáře) vybourala malá sanitka (RLP) v Praze v Karlíně a 17. 6. vybuchl vůz BMW na Jižním náměstí na Spořilově.

Neméně náročně vypjaté scény vznikaly například na strahovském fotbalovém stadionu, kde seriáloví lékaři zachraňovali sebevraha vrhajícího se z věže, na dobřichovickém jezu zase posádka seriálové záchrané služby úspěšně zachránila topící se dítě.

Vzhledem k tomu, že skutečný dispečink pražské záchrané služby v Korunní ulici je tak vytížen, že jej nešlo pro natáčení seriálu využívat, vznikl po dobu natáčení speciálně postavený seriálový dispečink na poliklinice v Lovosické ulici na Proseku. Shodou okolností tam, kde těsně před natáčením bylo jedno ze stanovišť záchrané služby. Podobně vznikl i záchranářský bar, kde se osádky sanitek setkávaly po práci. Produkce si vybudovala tzv. Bar 155 na základě vzpomínek skutečných „sanitáků“ v restauraci na Letné ve Veletržní ulici.

Veškeré nemocniční scény se točily ve Fakultní nemocnici Na Homolce a v Motole. Žluté záchranářské vrtulníky jsou v seriálu povolány na pomoc ve třech kritických situacích a pro potřeby natáčení startovaly v Hradci Králové.

Hrdinové Sanitky 2 Staří známí i nové tváře

MUDr. Vojtěch Jandera (Jaromír Hanzlík)

Všechno trvá a pokračuje.

Legendární ředitel záchranky z první Sanitky, ústřední postava velkého lidského a mravního rozměru, který jí přináší mnohé strasti. Jandera jim neuhýbal tehdy a neuhýbá jim ani nyní, po téměř třiceti letech. Vrací se z Afriky, kde působil v organizaci Lékaři bez hranic. Vrací se ke své druhé ženě Markétě, ale i k první ženě Elišce, k dospělému synovi Markovi, k bratrovi Jardovi a jeho napůl slepé ženě Alžbětě. Vrací se s pocitem, že by měl uspořádat svůj život, znovu nalézt jeho řád, a chápe, jak je to v jeho věku těžké. Ani tady neuhne a udělá to, co je opravdové a nezbytné.

Eliška, Janderova první manželka (Zlata Adamovská)

Zůstávám věrná tomu, co kdysi zmizelo a teď se nesměle vrací.

Kdysi dávno, v čase mezi dvěma seriály, se s ní Jandera rozešel, ale ona ho vlastně nikdy neopustila, stále byl a je ústředním mužem jejího života, i když jí už nepatří. Druhým takovým je syn Marek Jandera, jehož dospělost jí přináší mnohé trpké chvíle. Ale v životě se může stát ledacos, i to, na co se stárnoucí žena ani neodvažuje pomyslet.

Janderův bratr Jarda (Tomáš Juříčka)

Jak tomu u bratrů bývá – jejich vztah je silný, ale často pořádně napjatý. Narážejí na sebe, aniž to sami chtějí. Ani Jardovi, plnému starostí o nemocnou ženu Alžbětu, se takový střet s bratrem nevyhne a střetne se nejen s ním, ale i sám se sebou na samém dnu zoufalství. Návrat k normálnímu životu je pak velmi, velmi těžký.

Jardova manželka Alžběta (Ivana Andrlová)

Dobrá žena, věrná manželka v obou řadách seriálu, na niž se však osud neusmál. Snaží se neobtěžovat svou poloviční slepotou, snaží se nad ní zvítězit, nebo se s ní alespoň smířit, ale ani to jí není umožněno...

Doktor Mádr (Petr Kostka)

Emigrace je těžká, ale v rodině to bývá někdy ještě těžší.

Emigrant z první řady seriálu se vrátil coby bohatý muž a založil si svou vlastní leteckou záchranou službu. Ani tak úspěšný a vlivný muž však není imunní proti problémům v osobním životě, v rodině. Jeho syn Gordon, pilot záchraného vrtulníku, je postižen chorobou z nejhorších – žárlivostí.

Doktor Karlík (Svatopluk Skopal)

Jsem pachatel, který zůstal na místě činu.

Doktor Karlík je snad nejstálejší postavou obou řad seriálu – rovný a čestný člověk, který neuhýbá ani svému omylu. Pevný sloup záchranné služby, které věnoval celý svůj profesní život.

Fanda Beznoska (Pavel Zedníček)

Mám štěstí na dobré šéfy.

Postava z nejsympatičtějších. Rázovitý, otevřený a mimořádně lidský řidič záchranky, který přenáší svůj nezaměnitelný půvab i do nových dílů seriálu. Zřejmý tahoun diváckého zájmu, jehož komentáře k životu i k sobě samému nepostrádají moudrost i bizarnost. Dvojka ve spojení s nerudným záchranářem Nelibou.

Korejs (Zdeněk Srstka)

Psi vědí víc než my.

Další z diváckých ikon první Sanitky, která přechází i do té druhé. Milovník psů, který s novým garážmistrem Tatouškem (na místě původního Pudila) zasahuje do mnohých dramatických událostí nové Sanitky – ale vždy ve spojitosti s nějakým psem.

Doktor Kaderka (Jiří Dvořák)

Nečekal jsem, že to bude tak těžký.

Zkušený lékař, pevný chlap poznamenaný rodinným neštěstím. Dědic Janderova ředitelování, tedy svým způsobem hlavní postava nového seriálu. Mnozí Janderovi nástupci situaci záchranky nezvládli a on přichází, aby to napravil. Není divu, že mu doktor Jandera pečlivě hledí na prsty. Ředitel Kaderka to má složité i jinak a dochází k poznání, že máloco je tak těžké jako uřídit záchranku. Protože však je, jaký je, neuhýbá před tím, co proti němu stojí. Neuhýbá vlastně před ničím, ať už jde o práci, nebo o lásku.

Kaderkova matka (Jiřina Bohdalová)

Kdysi zubařka, nyní přímá a rázná dáma na penzi. Svě syny má ráda, ale i ona musí překonávat situace, které jsou jí proti mysli. Její rodina je plná silných osobností, v dobrém i ve zlém.

Kaderkův bratr Theo (Vladimír Javorský)

Černá, i když spíše nešťastná vrána rodiny Kaderkových. Malíř, který pochybuje o svém talentu a zaměňuje ho za životní neštěstí. Se svým bratrem ředitelem je spojen silným poutem, ale dokáže mu přes všechnu jeho snahu pomoci způsobit hluboce nepříjemné chvíle.

Doktorka Foldynová (Dagmar Havlová)

Druhá žena doktora Jandery, dcera z bohaté rodiny hoteliéra Foldyny. Zkušená lékařka, která se ve svém oboru dokonale orientuje. Horší je to v jejím osobním životě s doktorem Janderou. Ne, že by se neměli rádi. Ale cosi v jejich vztahu chybí. Chtějí to odstranit a napravit, chtějí se po letech soužití opět nalézt, ale je to složitější, než si dokážou představit. Klíčová postava seriálu.

Dagmar Havlová o natáčení Sanitky 2:

„Seriál se začal natáčet od září 2011. A já jsem se tehdy nějakými svými pocity ohledně návratu k seriálu nezabývala. Soustředila jsem se na to, abych se na každý natáčecí den dobře připravila bez ohledu na mou soukromou situaci a abych na sobě při natáčení nedala znát, jak mi ve skutečnosti je. Jak moji herečtí kolegové, tak Filip Renč a celý štáb, mě tenkrát velmi podřezali a práce na Sanitce a hezká role primářky Markéty Foldynové mi svým způsobem pomohly překonat nejtěžší období mého života.“

Janderův syn Marek (Václav Jiráček)

Jablko nepadá daleko od stromu.

Syn z prvního manželství s Eliškou, od kterého doktor Jandera kdysi dávno odešel, aby se s ním nyní setkal jako s lékařem začínajícím na záchrance. To setkání neodpovídá Janderovým představám, ale totéž se stalo mnoha jiným otcům a jejich až příliš vyhraněným synům. Nalézt k sobě opět cestu bude složité a dlouhé.

Mádr junior (Jan Budař)

Žárlivost je zelenooká příšera. *Shakespeare.*

Pilot, Mádrův syn, postižený chorobou zvanou žárlivost. Ne, že by k ní neměl důvod, ale o to nejde – destruující je to v každém případě, ať jde o pravdu, či jen o představu.

Simona Mádrová (Jana Kolesárová)

Notoricky nevěrná manželka Gordona Mádra. Žena, jež má v sobě podivný motor, který ji stále znovu a znovu žene do milostných dobrodružství. Bývalá královna krásy, žena s tajemstvím, kterému nikdo pořádně nerozumí.

Neliba (Marek Vašut)

Moc mě neštvěte.

Obhroublý, stále nenaladěný chlap, který řídí velkou sanitku a tahá nosítka po schodech, proklínaje svůj starý hřbet. Stále nespokojený partner povídavého Fandy Beznosky, v mnohém jeho protiklad. I takový bručoun však má své tajemství, které jej otáčí naruby jako ponožku.

Doktor Radosta (Jan Dulava)

Lékař, kterého doktor Kaderka porazil v konkursu na ředitele záchranky. Už to samo naznačuje problémy a komplikace, které se snaží zastírat bodrou maskou. Pak je tu ještě Kaderkův dávný vztah s Radostovou ženou Leonou...

Leona Radostová (Jitka Schneiderová)

Chci zpátky, co jsem ztratila.

Nadřízená doktora Kaderky na magistrátě. Žena, která kdysi dávno ve svém vztahu k doktoru Kaderkovi udělala chybu a teď se ji bezúspěšně pokouší napravit. Otevře při tom jistou Pandořinu skříňku, která se hluboce dotýká i ředitele Kaderky.

Doktor Bláha (Michal Dlouhý)

Mám rád život a ženy.

Zkušený profesionál, který zachránil již mnoho životů. A zároveň vtipný, veselý, a přesto neradostný poutník mezi ženami, kterého už čeká jen ta zásadní křížovka života, která asi čeká na každého, kdo žije jako on.

Cígler (Igor Bareš)

Řidič, záchranář, který se zpronevěří svému povolání – a dokáže lidem na záchrance ve své mstivosti pořádně zamotat hlavu.

Tatoušek (Jiří Lábus)

Psi jsou lepší než lidi.

Nástupce legendárního Pudila z první řady seriálu. Člověk vlídný a velmi chápavý. Člověk zamilovaný, i když to nikdy nedokáže vyslovit.

Dispečerka Áňa (Iveta Jiříčková)

Mladá žena, která se notoricky špatně zamilovává. Ale přesto touží nalézt to, co hledá, a tato touha ji přivede k velmi složitým a životně obtížným rozhodnutím.

„Čas je to nejcennější, co máme,“ říká režisér Sanitky 2 Filip Renč.

Sanitka 2 je Váš první seriálový projekt (nepočítáme-li režijní účast na Černých andělech), v čem jsou největší rozdíly mezi prací na seriálu a celovečerním filmu?

Třináct hodinových dílů seriálu je to samé jako natočit v jednom tahu sedm celovečerních filmů. A to je skoro nad lidské možnosti. Nicméně bez vynikající produkce, skriptu a asistenta režie by se příprava takového megaprojektu nedala zvládnout. Rok na přípravu, rok natáčení, rok dokončovací práce. Doufám, že se ty tři roky vyplatily a diváci naši práci ocení tím, že nebudou přepínat na jiné kanály, když na Jedničce poběží Sanitka 2.

V jakých případech a jak často jste musel zasahovat Ivanovi Hubačovi do scénáře?

Od pana Hubače je to vynikající práce. Promyšlená kombinace mezilidských vztahů, krátké a výstižné dialogy. Také mi nechává prostor si něco drobně upravit a „ocukrovat“ a také se nechám rád inspirovat nápady herců. Každý natáčecí den je jiný a má jinou atmosféru. Je to krásná tvorba, něco jako když má sochař v ruce hlínu, má určitou představu o sošce, ale během té cesty ho napadne třeba i něco jiného, co dané dílo může obohatit. Režisér někdy musí zasahovat do scénáře, protože co je na papíře, se někdy musí přizpůsobit realitě. A tu poznáte až ráno, když přijedete na plac.

I když se v Hlídači č. 47 už Jan Svěrák neobjevil, neuvažoval jste o obnovení Vaší společné tradice vzájemného obsazování do epizodních rolí? Jinými slovy: zahrál si Jan Svěrák v Sanitce 2?

Už se vzájemně neobsazujeme. Je to jeho volba. Já to bral jako příjemný generační filmový „joke“.

Je to sice možná předčasná otázka, ale jste otevřený i případnému pokračování seriálu?

Tak to není otázka pro mne, ale pro autora a Českou televizi. Rád bych viděl pokračování, které by se odehrávalo v zahraničí, jak čeští lékaři pracují jako Lékaři bez hranic a zavádí v nějaké africké zemi sanitní službu úplně od začátku. Domnívám se totiž, že situace odehrávající se v Praze jsou první i druhou sérií Sanitky zcela vyčerpány.

Než začnou diváci a recenzenti hodnotit Sanitku 2, co byste jim vzkázal? A nebojíte se srovnávání s původní řadou?

Srovnání s prvními díly Sanitky určitě bude, ale diváci si musejí uvědomit, že obě série děl skoro třicet let. Systém filmového vyjadřování je jiný. Máme nové technologie, kamery, triky... Ale to, co vždycky u tohoto tématu zůstane nejdůležitější, je lidský příběh, emoce, láska a smrt.

Změnilo nějak Váš pohled na zdraví a život setkání s každodenní prací skutečných záchranářů, se kterými jste spolupracovali?

Moc nám pomohli a velice si jejich práce vážím. Dělají tzv. „černou“ lékařskou práci, ale jejich profesionalita a rychlost rozhodne o tom, jestli vás ještě nějaký lékař bude v nemocnici operovat, nebo pojedete do lednice. Znáám veškeré vybavení malých i velkých sanitek, takže až mě jednou povevou, budu jim asi sám říkat, co mi mají píchnout a v kterém šuplíku ta injekce je. Ale to žertuji, oni to vědí nejlépe sami.

Je nějaká otázka, kterou Vám v souvislosti se Sanitkou 2 ještě nikdo nepoložil? Pokud ano, jaká to je a jaká je na ni odpověď?

Sanitka 2 pro mne a moje spolupracovníky představuje tři roky života. Více jsem žádnému filmovému či televiznímu projektu nevěnoval. Ale měl jsem moc rád pana Jiřího Hubače, svého kamaráda – a doufám, že jsme mu neudělali ostudu. Ivan Hubáč je vynikající scenárista a já mu to nechtěl zkazit! Ještě bych chtěl velice poděkovat panu řediteli záchranné služby Praha, panu Zdeňku Schwarzovi, bez jehož informací, cenných rad a pomoci by tento seriál nikdy nevznikl.

Scénárista Sanitky 2 Ivan Hubač: „Když zní ulicemi siréna záchranné služby, spojuje nás všechny pocit, že tady jde o něco zásadního.“

Váš otec, scenárista Jiří Hubač a autor původní řady Sanitky, žádosti o napsání pokračování vždy odmítal. Vy jste naopak říkal, že je podle Vás škoda takovou legendu nechat ležet. Kdy se nakonec zrodilo to rozhodnutí, že Sanitku 2 napíšete právě Vy, a co mu předcházelo?

Ano, otec návrhy na pokračování Sanitky odmítal. Napsal seriál Dobrá voda a Sanitka a tím se seriálovou tvorbou definitivně skončil. On tenhle žánr neměl rád. Říkal, že seriál zjednodušuje vztahy lidí na schémata pochopitelná a přijatelná všemi, na schémata, která divákovi říkají, že život je přece jen jednoduchý a prostý. Prostě že seriál musí pracovat se zjednodušeným dějem, se zjednodušenými charaktery, objevují se v něm vztahová kliše, je často jenom o tom „kdo s kým“. Že člověk v seriálu je podřízen příběhu, situaci a z jeho mnohotvárného duševního obrazu se odkrývá jen to potřebné, ale nikoliv to ostatní, co by sice člověka lidsky zhodnocovalo a všestranně doceňovalo, ale přísně stavěnou seriálovou strukturu zdržovalo. A tahle zjednodušená estetika dramatu ho ne bavila. Vzpomínám si, že jednou řekl, že kdyby uvažoval o pokračování Sanitky, jako že o něm nikdy neuvažoval, napsal by ho tak, že by úplně pominul všechny milostné motivy a soustředil by se pouze na profesní seriál bez milostných zápletek. Já jsem si na rozdíl od něj pokračování Sanitky bez milostných zápletek představit nedokázal. Faktem je, že mě otec od pokračování Sanitky odrazoval. Říkal, že druhá série je vždycky oproti úspěšné první sérii a priori v nevýhodě. Ale mnohem méně úspěšné seriály se dočkaly svých pokračování a Sanitka ne. Zdálo se mi, že je to škoda. Při postupu autorských práv si dal otec podmínku, že autorem pokračování musím být já.

Jak probíhala tvorba scénáře v praxi? S kým vším jste vývoj postav, jejich nové osudy a vůbec hlavní linie seriálu konzultoval? Jak moc do scénáře zasahoval Filip Renč?

S otcem jsem konzultoval především charaktery původních postav a jejich potenciální vývoj v novém pokračování. Velkými pomocníky a konzultanty mi byli dramaturgové Jan Otčenášek a Jan Gogola. Filip Renč do textů ve fázi scénaristické přípravy nezasahoval. Samozřejmě v průběhu natáčení pak vznikaly na jeho popud některé drobné změny a úpravy scénáře.

Co se Vám píše lépe, velké dramatické a akční scény, nebo spíše vztahové linie mezi jednotlivými postavami?

Rozhodně lépe se mi pšíí scény, v nichž dochází k nějaké proměně vztahů, ke střetům charakterů, než velké akční scény. Když padá letadlo nebo hoří dům, není moc času, aby si postavy něco zásadního řekly nebo aby se jejich vztah proměňoval. Je to vnější dramatická síla, a ta mě zase tolik nezajímá. Navíc při velkých akčních scénách musíte neustále myslet na to, jak se ta scéna v ekonomických podmínkách České televize natočí, a to vám brání v rozletu. Velké akční scény mají pro autora určitý půvab, že doma něco vymyslí, napíše, pak se jde podívat na natáčení a žasne, kolik desítek lidí musí tu jeho ideu realizovat.

Navázat na pokračování televizního románu po tolika letech není lehký úkol. Neuvažoval jste například o tom, že byste se v Sanitce ponořil hlouběji do minulosti nebo celé vyprávění zasadil do delšího časového období? Například zmapováním osudů postav hned po revoluci nebo v divokých devadesátých letech?

Ne, o tom jsem neuvažoval. Je úplně jedno, jaká je společenská situace, jaký je politický režim, když ležíte na chodníku a prchá z vás život. Samozřejmě, že doba – tedy současnost – se v seriálu odráží. Některé scény na současnou společenskou situaci přímo reagují, ale to nebylo mým hlavním cílem. Mě zajímal člověk v tísní a zajímali mě ti, kteří ho jednou zachránit. Sanitky spěchaly k případům stejně naléhavě v komunistickém režimu, jako spěchají i v parlamentní demokracii.

Část postav diváci znají z původní Sanitky, část je zcela nových. S jakými charaktery se Vám lépe pracovalo? Necítil jste se svázaný tím, že některé postavy už mají svůj světonázor dávno pevně nastaven?

Naopak. Když jsou charaktery vybudovány skvěle jako v případech staré Sanitky, je to pro autora pokračování velká pomoc. Také se vám lépe jedná s člověkem, kterého dobře znáte, než s člověkem, kterého teprve poznáváte.

Vnímali jste některé z nových postav při tvorbě scénáře tak, že už je píšete konkrétním hercům tzv. na tělo?

Často se snažím psát hercům role na tělo. Jejich fyziognomie i to, jak třeba intonují, mi při vytváření charakteru pomáhá. Například postavu primářky Foldynové jsem psal přímo pro Dagmar Havlovou.

Sanitka tematizuje práci záchranářů, takže se asi nedá říct, že byste celý seriál napsal od stolu...

Chodil jsem na jednotlivá stanoviště záchranné služby a sledoval, jakým způsobem to tam funguje. Zabralo mi to spoustu času, ale nelituji toho. Seriál o záchranné službě se opravdu nedá psát od stolu, musíte jít do terénu sbírat materiál a dobře se seznámit s prostředím. Ze skutečných příběhů, které jsem se od záchranářů dozvěděl, jsem vybral ty nejpůsobivější a nejoriginálnější. Takové, které mohou diváky zaujmout a přitom je lze natočit. Ale většina příběhů je pochopitelně smyšlená. Ředitel pražské záchranky Zdeněk Schwarz a jeho lidé mi velmi pomohli.

...a zúčastňoval jste se i samotného natáčení?

Ano, na natáčení jsem chodil, ale ne příliš často. Tam autor spíše překáží.

Jak myslíte, že diváci novou Sanitku přijmou, a na co byste je chtěl nejvíce nalákat?

Snažil jsem se v tom nejlepší na původní Sanitku navázat. Ale nová Sanitka je přece jen jiná než ta původní. Nemůže nebýt. Psal ji jiný autor a točil jiný režisér. Dali jsme tomu maximum a teď děj se vůle Boží... Na co diváka nalákat? Možná na to, co všichni známe. Když zní ulicemi siréna záchranné služby, spojuje nás všechny pocit, že tady jde o něco zásadního. Disciplinovaně se snažíme uhnout z cesty vozu, který se řítí ulicemi, protože náš spěch a starosti se nám na pár vteřin zdají nicotné.

Ředitel pražské záchranky Zdeněk Schwarz: „Diváci uvidí skvělé výkony, při kterých tuhne krev nebo tečou slzy, buší srdce nebo se dostavuje úzkost.“

Ředitelem pražské záchranky jste už 16 let. Jak často se ještě Vy sám dostanete k výjezdům k jednotlivým případům?

Sloužím každý měsíc minimálně 3 noční služby, a to o víkendu, takže jsem stále v provozu a v kontaktu s realitou.

Zdravotnická záchranná služba hlavního města Prahy se na výrobě seriálu Sanitka 2 podílela poskytnutím záchranné techniky i odborným dozorem. Jak takový odborný dozor probíhá v praxi?

Od prvopočátku, kdy se začínala rodit myšlenka pokračování velmi úspěšného seriálu Sanitka. Byl jsem osloven panem Ivanem Hubáčem, který se mnou i s mými kolegy často chodil do služeb, aby tzv. přičichl našemu provozu a vstřelil jeho atmosféru, zvyklosti, témata, případy a poznal, o čem záchranka vlastně je. Pak jsem obdržel k připomínkám návrh scénáře, ve kterém jsem odstranil odborné nedostatky. Před natáčením jsem byl požádán týmem zastoupeným režisérem a technikou o spolupráci na přípravě a natáčení, probírali jsme reálné možnosti spolupráce a využití prostředků organizace pro natáčení. A po zahájení natáčení jsem byl v neustálém kontaktu se všemi, abych mohl poradit, konzultovat nebo přímo na místě natáčení poskytnout radu.

Co všechno jste pro natáčení tvůrcům poskytli ze své techniky?

Veškerou potřebnou techniku, tzn. sanitní vozidla, pomůcky, vybavení posádek, oblečení, a umožnili jsme okopírovat to, co nešlo využít pro natáčení, např. celý náš dispečink (odborně nazývaný zdravotnické operační středisko), monitory, radiostanice, pagery atd. Také naše skromné prostory, kde máme minimální chudé technické zázemí autoprovozu – servis, mycí box.

Jak se Vám spolupracovalo s tvůrci seriálu, s kým vším jste se z nového tvůrčího týmu Vy sám osobně potkal?

Měl jsem možnost poznat téměř všechny lidi a byla to velice příjemná a skvělá zkušenost. S mnohými nás pojí od té doby přátelství a vídáme se, pokud čas dovolí, i po natáčení. Určitě musím konkrétně zmínit autora Ivana Hubáče, režiséra Filipa Renče, kameramana Petra Hojdu, střihače Honzu Mattlacha, herečku Dášu Havlovou, herce Jirku Dvořáka nebo Marka Vašutu, ale i lidi v pozadí, které na obrazovce nevidíme, např. děvčata z produkce v čele s Ilonou Jiráskovou nebo Magdu Čechovou, kterou znám od dětství, ale i desítky dalších, kterým se předem omlouvám, že si nepamatuji jejich jména, což je můj neduh, ale ti, co mě znají a mají rádi, tak mi to jistě odpustí. Velice oceňuji práci všech, jsou to skuteční profesionálové, a to jak technici, bez kterých se natáčet nedá, tak i herci a herečky, kteří předvedli neuvěřitelné herecké výkony. Na place jsem měl vždy pocit, že to nehrají, ale že tu práci dělají několik let, jak ji měli zažitou. Často jsem při odchodu z placu říkal, že mohou zítra nastoupit k nám do služby... Diváci uvidí skvělé výkony, při kterých tuhne krev nebo tečou slzy a buší srdce nebo se dostavuje úzkost.

Měl jste někdy během natáčení seriálu dějà vu?

Ano, jasně, mnohokrát. Vždyť všechny příběhy a scény jsou reálné, ty se skutečně staly. Pan Hubáč je napsal podle skutečných událostí, které naši lidé prožili. Myslím tím případy a práci záchranky. Příběhy lidí jsou samozřejmě smyšlené a autorovým dílem.

Seriálový dispečink byl postaven přímo pro účely natáčení na poliklinice na pražském Proseku, původní lokace pro výjezdy pak byla na pražské Letné v ulici Dukelských hrdinů. Jak se jako profesionál díváte na toto územní rozmístění a kde by byla pro centrálu záchranné služby nejlepší lokalita v Praze?

Musím Vás trochu poopravit, původní dispečink v ulici Dukelských hrdinů je už 15 let zrušen a patří do historie, do původního seriálu Sanitka. Současný dispečink máme v budově na Korunní, kde sídlíme společně s městskou policií. Model seriálového dispečinku byl vytvořen jako kopie toho našeho současného, takže není ideální, protože po těch 17 letech, kdy byl koncipován a vystavěn, je již zastaralý a nevyhovující jak koncepčně, tak prostorově. Ideální máme zatím již více než 5 let v plánech nové budovy organizace, na kterou čekáme snad 155 let. Budova může být teoreticky kdekoliv v Praze. Ideální by bylo centrum Prahy, ale může to být i periferie. Důležitá je dostupnost pro dopravu a obslužnost, tzn. pro cestu do práce pro naše zaměstnance. Dispečinky se stavějí v bezpečné zóně a někdy i v podobě bunkrů v podzemí, aby mohly fungovat za všech okolností. Existují ale i opačné verze, kdy se služba snaží být přístupná veřejnosti, tzn. otevřená. V zahraničí jsem viděl obě varianty. Byl to skutečný bunkr odolávající zemětřesení nebo náletu rakety apod., ale i obyčejná místnost vedle zastávky tramvaje, jakoby ve výloze obchodu, nebo budova podobná objektu mateřské školky v zahradě. V současnosti bychom uvítali, kdyby se konečně realizoval projekt budovy s novým dispečinkem v Troji.

Má naše hlavní město, ve kterém se odehrává i seriál Sanitka 2, z pohledu záchranné služby nějaké specifické problémy?

Ano, jako každé město a metropole především. Hlavním problémem je doprava, která je převážnou část dne ucpaná, mnohdy kolabující a neprůjezdná bez problémů. Naše posádky rozčilují veškeré nesmyslné překážky, které někdo zcela zbytečně umísťuje stále více na všech možných místech. Jedná se o patníky, betonové sokly, obrubníky, příkopy, retardéry, travnaté nebo železniční tramvajové pásy atd. To je ve světě nevídané. Všude mají problémy s velkým počtem aut, tak se snaží naopak silnice maximálně zprůjezdnit. V Praze jdeme opačnou cestou. Ostatní problémy, kam patří kriminalita, agrese, bezdomovectví, drogy, alkohol apod., řadím mezi ty ve světě běžné a identické. Situace může být ještě mnohem horší, jak známe z jiných metropolí, např. brutální napadání posádek se zbraní v ruce, ghetta, kam bez policie a ozbrojení záchranka už ani nevyjíždí, výškové budovy bez elektřiny plné kriminálních živlů, střelba po sanitních vozech atd. Určitě je jiná práce záchranářů ve městě a mimo města – na venkově, a to jak skladbou pacientů, tak jednotlivými odlišnostmi v charakteru výjezdů a v organizaci práce. V Praze nemáme problém s dostupností, máme hustou síť stanovišť a naše posádky jsou neustále v provozu, takže u nemocných jsme téměř okamžitě. Naopak kolegové z mimopražských regionů neznají problém s předáváním pacientů, který přetrvává desítky let v realu i v seriálu Sanitka. Ne lze opomenout ani problém s nedostatkem lékařů, kteří by mohli a chtěli pracovat u záchranky. Situace se nelepší. Domnívám se, že v budoucnu nebudou lékaři na záchrance vůbec, což není moje přání, ale zoufalé konstatování reality.

V úvodu pokračování Sanitky postava Zlaty Adamovské přemlouvá svého syna-doktora, aby sloužil někde jinde a ne právě u záchranky. Myslíte si, že už se jedná pouze o seriálovou fikci, nebo je na Vaše náročné povolání ještě někdy nahlíženo s neoprávněným despektem? Trpíte také nedostatkem lékařů?

Ano, je to tak zažité, že na záchranku chodí ti nejhorší nebo ti co se nikde neuplatnili, anebo které odněkud vyhodili... Není to už minimálně 15 let pravda. Tuto negativní nálepkou jsme, myslím, mnohokrát vyvrátili a veřejnost naše lékaře dávno vnímá jako hrdiny a skutečné odborníky a profesionály. Na záchranku nemůže jít každý, musíte něco umět a mít i zkušenosti z nemocnice. Lékař na záchrance musí mít široký záběr znalostí a odborností, musí se umět rychle a správně rozhodnout, často rozhoduje o životě a smrti pacienta. Pracuje v jakémkoliv prostředí a době, tzn. na ulici, v bytech, v obchodě, v kolejisti metra, za tmy, ve vedru nebo zimě, bez kolegů-lékařů a dalších potřebných pod-

půrných systémů, které kolegové v nemocnici mají. Musíme řešit široké spektrum zásahů od narození až po smrt, tj. porody, malé děti, mládež, produktivní věk i chronicky nemocné a staré. Současná medicína se atomizovala, takže už skoro máme lékaře na pravé a na levé oko... Málokterý lékař je schopen vše zvládnout a mnozí se práce na záchranné službě bojí. Proto nám neustále chybí v průměru 4–5 lékařů.

Myslíte si, že seriál typu Sanitka 2 může běžným lidem vštípit alespoň některé poznatky a postupy, které pak budou schopni využít v reálných krizových situacích?

Myslím, že seriál určitě přiblíží lidem naši práci a naše problémy. To vše může pomoci v případě, že budou naši pomoc potřebovat. Základy první pomoci v seriálu také budou k vidění, takže doufám, že bude seriál nejen pěkným zážitkem a zábavou u obrazovek, ale i přínosem pro život.

Nejnáročnější produkční scénou v nové Sanitce je výbuch rockového klubu v Božím Daru u Milovic. Kdybyste měl vyjmenovat tři největší zákroky za dobu, kdy jste ředitelem záchranné služby, které by to byly?

Za svůj třicetiletý profesní život u záchranky jsem měl naštěstí možnost poznat jen několik velkých neštěstí. Patří sem požár hotelu Olympik, povodně 2002, několik havárií autobusů a tramvají nebo vlakové nehody a požáry panelových domů i výbuchy plynu v obytných domech.

Jak jsou na tom v současnosti Pražané s edukací, jak se chovat v krizových situacích, ve kterých jde o lidské zdraví? Posunujeme se někam?

Přímo krizové stavy je obtížné posuzovat, protože těch skutečných krizových stavů nebylo tolik, snad jen povodně. A při povodních v roce 2002 se veřejnost chovala s ohledem na nebezpečí špatně. Podceňovali situaci a nevěřili informacím, nechtěli se z Karlína evakuovat a dokonce kradli. Na druhou stranu, když už voda zaplavila ulice, tak utíkali strachy. Z našeho pohledu kladně hodnotíme, že přestali „obtěžovat“ s banálními potížemi a volali si záchranku, až když už to bylo potřeba. Poslední současná povodeň ukázala, že veřejnost je více poučená a má zkušenosti z minulých povodní. Přesto někteří jako by již zapomněli, jak může být voda silná a krutá. Při posledním výbuchu plynu v Divadelní ulici zase lidé ukázali, jak jsou zvědaví a že každá kritická situace působí jako magnet pro zvědavce. Obecně ale musím konstatovat, že se celkově zlepšila situace v poskytování pomoci a ohleduplnosti řidičů k projíždějícím sanitkám.

Ke kolika případům denně vyjíždíte a jaká roční období jsou z Vašeho pohledu nejhorší?

Ještě před několika lety se průměrně vyjíždělo ke 250–300 případům za 24 hodin. Nyní již rok vyjíždíme k cca 300–350 případům a v nedávných tropických dnech jsme často překročili číslici 400. Lze z toho usuzovat, že jezdíme mnohem více než v minulosti a že se situace zhoršuje. Abych uklidnil čtenáře, tak musím doplnit, že obecně rostou spíše počty banálních případů. I když například právě v tropických dnech se zvyšují i závažné případy, např. infarkty, cévní mozkové příhody, sebevraždy. Dalším tradičně nejvytíženějším obdobím je podzim a předvánoční týdny. Za posledních 10 let se setřely rozdíly mezi dny v týdnu i vytížení během dne, takže lze říci, že náš provoz bývá zatížen téměř rovnoměrně.

Co byste vzkázal divákům Sanitky 2?

Aby si seriál užili, aby se jim tak jako mně líbil a aby prožívali osudy hrdinů i našich záchranářů s pokorou, obdivem i uznáním. A aby nás potřebovali ve skutečnosti co nejméně a pokud přeci jen, aby byli s naší prací spokojeni. A na závěr, aby některé pasáže vnímali jako seriál a nikoliv jako realitu.

„Vždycky se řídím hlavně kvalitou scénáře,“ říká Jaromír Hanzlík.

Od natáčení původní Sanitky uplynulo dvacet devět let. Přesto, kdybyste měl najít nějaké styčné body, které oba projekty spojují...

Sanitka byla velmi úspěšný seriál, který dělal tým režiséra Jiřího Adamce. My jsme tehdy byli, protože jsme s Jirkou stejný ročník, oba pětatřicetiletí kluci. Předpokládalo se, že pokračování bude dělat opět Adamcův tým, ale ten se změnil na tým Filipa Renče, což pro mě bylo překvapení. Navíc novou Sanitku nepsal Jirka Hubač, ale jeho syn Ivan. A napsal to moc hezky. Jirka Hubač bohužel zemřel, což nás všechny samozřejmě hluboce zasáhlo, protože to byl skvělý člověk a skvělý autor. Ale jsem rád, že jsem se opět setkal se všemi postavami, které byly v první Sanitce a pochopitelně přibylы postavy nové, se kterými bylo to setkání stejně příjemné jako s těmi původními.

Jak jste při čtení scénáře vnímal postavu doktora Jandery. Dosáhla pro Vás nějakých nečekaných změn, když ji místo Jiřího Hubače uchopil jeho syn Ivan?

Ten vývoj postavy během těch dvaceti devíti let od natáčení první Sanitky nekam dospěl. Není to kontinuální, seriál začíná dneškem. Je zajímavé a nechci to divákům prozrazovat, kam se všechny ty postavy pohnuly, kde jsou teď, a co se vlastně za ta léta mezi nimi stalo. Je hezké, že některé hodnoty v životě zůstávají. Například tam pořád podstatně figuruje postava Elišky, kterou hrála a hraje i teď Zlata Adamovská.

Vy jste v jednom rozhovoru řekl, že dnešní seriály degenerují herecké řemeslo a vzpomínal jste přitom na scénáře napsané Jaroslavem Dietlem.

Já jsem řekl, že herecké řemeslo degradují nekonečné seriály. To znamená, že herec přijde, vstoupí do nějakého prostoru a nic netuší, protože to píše několik scenáristů a režiruje několik režisérů. Nemá to stejný rukopis, herec o té postavě neví, kam bude směřovat, jestli se například z dělostřeleckého důstojníka nestane babička, nebo jestli to nakonec není vrah. Nikdo to neví, ani sami scenáristé, a to je pro mě nepřijatelné takovouto věc dělat. Já se na ty nekonečné příběhy nedívám, já je nechápu. Vždycky jsem raději, když dostanu materiál, o kterém vím, jaká ta postava je, kam směřuje a jak myslí. A to jsou většinou právě seriály, které vyrábí Česká televize, a které píšou renomovaní a skvělí autoři. Zmínil jste Jaroslava Dietla, to byl prostě král mezi seriálovými autory. Jeho práce, které udělal spousty a bohužel ji někteří dneska považují za kontroverzní – a já tam ty kontroverze nevidím, protože jsme žili v nějaké době, kterou on popisoval – jsou výsostným způsobem báječně zpracované. Jak při vyprávění příběhu, tak při stavění postav či situací. Nabídnul hercům skvělé příležitosti a režisérům výbornou materii. Stejně tak Jirka Hubač. Vezměte si nejenom Sanitku, dělal spoustu dalších věcí a také to byl skvělý vypravěč. Za nejzdařilejší a nejkvalitnější seriál ovšem nepovažuji žádnou z velkých ság, ale sérii, kterou napsal Olda Daněk a Jan Otčenášek, Byl jednou jeden dům.

Kromě Sanitky 2 jste pro Českou televizi natočil i seriál Cirkus Bukowsky. Co Vás přimělo k tomu, že jste se do seriálového koloběhu vrátil?

Když mi byl nabídnut scénář Cirkusu Bukowsky, tak jsem ho přečetl jedním dechem. Velmi mne to překvapilo a začal jsem hned zjišťovat, kdo je autor. Druhým překvapením bylo, když jsem zjistil, že autorem je jistý Jan Pachel, který nikdy tak velkou práci nedělal. Třetím překvapením bylo, že bude seriál zároveň i sám režisovat. A čtvrtým překvapením bylo, jak dokonale své řemeslo zvládl. Během natáčení dokázal vytvořit příjemnou tvůrčí atmosféru. Po této zkušenosti se těším na další společné práce tandemu Jan Pachel a Josef Viewegh. A možná jsem já sám překvapil ostatní, že jsem po té roli doslova skočil. Ale ve výsledku jsem roli přijal hlavně díky tomu, že mi byla nabídnuta záporná postava, kterou jsem v kariéře zatím nehrál.

Jak se Vám role doktora Jandery promítla do osobního života. Petr Kostka například přiznal, že mu lidé na ulici říkali: „Taky bych emigroval, dobře jste, doktore, udělal.“

Některé postavy, které jsem zahrál, se divákům vryly do paměti a zůstaly v nich. Jedna z nich je doktor Jandera. Mám krásnou vzpomínku. Byl jsem před lety, snad v devadesátých letech, už poněkolkáté v Maďarsku, pozvali mě tam na vysílání posledního dílu a dělali tam se mnou rozhovory pro televizi, protože Sanitka byla v Maďarsku hodně populární. Šel jsem po Budapešti a lidé na mě volali: „Jandera bácsi“ (strýc). Krásné bylo, když jsem tam měl několik besed a jedna beseda probíhala v kinosále, který byl narvaný lidmi. Mluvílo se pocho-pitelně o Sanitce a tam jsem zjistil, že to celé organizoval „Klub přátel Pepina – Pepin bácsi“. Menzelovy filmy obecně jsou totiž v Maďarsku velmi populární, a tak kromě postavy Jandery tam mají lidé rádi i Pepina z Postřižin.

Vaší novou seriálovou manželkou ze Sanitky 2 je Dagmar Havlová. Hráló pro Vás její obsazení zásadní roli, stejně tak jako obsazení tváří z původní Sanitky, při rozhodování, zda se projektu zúčastníte nebo ne?

Víte, já se vždycky řídím prvotně kvalitou scénáře, to je pro mě nejpodstatnější. Jestli ten scénář a konkrétní postava má nějaké kvality, to jsou věci, které mě zajímají. Rozhodnutí přijmout roli pro mne bylo snadné, protože scénář Sanitky 2 byl opravdu dobrý a zároveň jsem věděl, jaké herecké kvality mají kolegové, kteří v nové Sanitce budou hrát. Jak ti původní, tak ti, kteří teprve přijdou. Setkat se při natáčení s kvalitními kolegy je vždycky potěšením.

Během kariéry jste hrál nespočet rolí. Která pro Vás byla ta stěžejní?

Na takovou roli já pořád čekám.

„V životě jsou jen kompromisy. A ti kluci v oranžových vestách a ve žlutých autech o tom sakra něco vědí," říká představitel ředitele záchranky Jiří Dvořák.

V seriálu ztvárňujete postavu nového ředitele záchranné služby Kaderky. Jaké to je, „přebírat žezlo" po Jaromíru Hanzlíkovi?

Pokud se dobře pamatuji, tak pan Jaromír Hanzlík hrál lékaře a ne ředitele. Ředitele hrál pan Josef Vinklář. Každopádně „přebírat žezlo" po těchto pánech je stejné jako když chcete zaběhnout stovku rychleji než Bolt. Ale jak se praví v Přeletu nad kukaččím hnízdem – Aspoň jsem to zkusil...:-)

Jaký by podle Vás měl být ředitel záchranné služby, blíží se Vaše postava Kaderky alespoň trochu ideálu?

Já si myslím, že současný ředitel pražské Záchranky je člověk na svém místě. Ideál neexistuje. V životě jsou jen kompromisy. A ti kluci v oranžových vestách a ve žlutých autech o tom sakra něco vědí. Stejně jako jejich ředitel. Dělají svou práci na 100 %. A tak to má být.

Jak dlouho jste se na roli připravoval, přece jenom v tomhle případě je třeba i trochu profesní odbornosti. Trávil jste například nějaký čas před natáčením i přímo v terénu se záchranáři?

Netrávil. Na konkrétní záchranářské akce jsme měli poradce, kteří byli tak skvělí, že nám každou situaci dokonale vysvětlili a s námi nacvičili, takže jsme nepotřebovali žádný „speciální" zážitek ze života Záchranky. Koneckonců, kdo by stál o to vidět oddělenou hlavu na kolejích nebo auto plné krve a mrtvol. My jsme v tomto měli na výběr. Ti kluci ze Záchranky nemají. Jsou u toho bohužel každý den....

Jak vůbec probíhalo celé dlouhé natáčení. V jakém typu scén jste se Vy sám cítil nejlépe, preferujete velkou akci nebo spíše vztahové linie?

Preferuji vztahové linie ve velkých akcích...:-)

Co byste popřál Pražské Záchrance?

Aby získala novou budovu, aby se záchranáři dočkali uznání, které si po právu zaslouží a aby si radní nevzpomněli na Záchranku jen tehdy, když ji potřebují.

Petr Kostka: „Jsem pamětník, který si toho moc nepamatuje.“

Jste jeden z pamětníků, který zažil natáčení obou Sanitek. Doba od té doby hodně pokročila, ale můžete přece jenom srovnat, jakých největších rozdílů jste si všiml při natáčení pokračování?

Jsem pamětník, který si ale toho už moc nepamatuje. Ale natáčení bylo atraktivní dnes i tenkrát. To víte, zůstal ve mně pořád malý kluk. Letadla, auta, bouračky, to je vzrušující už v pěti letech. A to ve mně pořád je. Jen nedej Bůh, aby to bylo doopravdy.

Vaše postava doktora Mádra se vrátila z emigrace, přičemž v České republice podniká. Jaké to je se po více než čtvrtstoletí vrátit zpátky ke stejné roli, navíc tehdejší optikou vnímané jako nepříliš pozitivní?

Mám dojem, že ve své otázce se velice mýlíte. Já tehdy sklízel od diváků jen a jen sympatie slovy: „Taky bych emigroval, dobře jste, doktore, udělal.“

Vašeho syna Gordona v seriálu ztvárnil Jan Budař. Sedli jste si spolu herecky od začátku, nebo to chvíli trvalo?

Nevím, jak jsem sedl já Janovi, ale on mi sedl. Pracovitý, přemýšlivý, ba hloubavý mladý herec. Znal jsem ho i z dřívějších jeho prací, tož potykali jsme si.

Jan Budař alias Gordon Mádr, pilot záchrannářského vrtulníku a chorobný žárlivec: „Letět bych ještě zvládnul, ale přistát, to by byl problém.“

Petr Kostka, Váš seriálový otec, je česká herecká ikona. Jak dlouho Vám trvalo se rozhodnout, zda roli vezmete, když jste se dozvěděl, že budete hrát jeho syna, postavu etablovanou jako rebela a emigranta?

Tu nabídku jsem přijal poměrně rychle, jakmile jsem si přečetl scénáře, krásně napsané panem Hubačem. A setkání s Petrem Kostkou pro mě bylo velmi příjemné. Petr je skvělý člověk.

Jaký je Váš vztah k emigraci? Přemýšlel jste o takové situaci, kdyby nastala?

Přemýšlel, a kdyby zase došlo k tomu, že základní svobody a práva člověka by byly v naší zemi omezeny, odešel bych do jiných krajů.

V seriálu ztvárňujete pilota záchránáře. Jaké to pro Vás bylo létat se záchrannářskou helikoptérou, dostal jste se i k tomu, abyste ji sám řídil?

Ano, řídil jsem ji asi tři minuty a byl to pro mě velký zážitek! Překvapilo mě, jak lehce to šlo. Letět bych ještě zvládnul, ale přistát, to by byl problém.

Váš Gordon se do myslí diváků už díky svým prvním scénám zapíše jako „chorobný žárlivec“. Tipovali bychom, že v osobním životě to máte naopak...

Vnímám žárlivost i u sebe a myslím si, že ji známe všichni. Dotýká se našich nejcitlivějších míst v nás samotných. Malé dítě, které v sobě všichni máme, se bojí, že nebude milované. A tak hledá zdroj lásky v tom druhém a bojí se, když má pocit, že by o něj mohl přijít. Tak vidím žárlivost já.

Marek Vašut: „V Sanitce 2 hraju nešťastného, stárnoucího muže.“

Jste známý svými rolemi postav, které pro ostřejší slovo nebo akci nejdou daleko. Jak je na tom Vaše postava Neliby v seriálu, můžeme se těšit, že budete zase za „zlého muže“? A souhlasíte také s tím, že záporné role se hrají líp, že je u nich větší prostor pro dramaticčnost?

Neliba je spíš nešťastný stárnoucí muž. Žije sám, bez ženy, nemá žádné koníčky, jedinou náplní a láskou (i když trochu drsnou) jeho osamělého života je práce u záchranky – s jedinou výjimkou, kterou je jeho dospělý syn, jehož nekriticky miluje. Ten ale žije v Americe a Neliba trpí tím, že se s ním, přes spoustu synových telefonických slibů, už dlouho neviděl...

Dlouhou dobu brojíte proti bulváru, přičemž jedna z linií v nové Sanitce je příběh bulvárního fotografa z deníku Terč, se kterým se Vy jako záchranář neustále střetáváte. To skoro vypadá, že Vám to bylo napsáno na tělo...

Ano, možná se to tak divákům bude jevit, ale pravda to není. Filip Renč mi totiž původně nabízel úplně jinou roli (jakou, to si nechám pro sebe, ale Neliba to nebyl), ze které jsem nebyl dvakrát nadšený a před režisérem jsem to netajil. Váhavě mi tedy, vlastně jen pár týdnů před natáčením, nabídl Nelibu. Doufám, že jsem mu za tuhle šanci nedal šanci té změny litovat.

V poslední době jste se objevil v mnoha seriálových rolích. Vyhovuje Vám více kontinuální natáčení na dlouhodobých projektech, nebo máte raději filmy?

Jsem herec, a jako poctivý řemeslník se snažím odevzdávat poctivou práci ať tam, anebo tam. A i u vědomí toho, jak tato odpověď zní banálně, líp bych to říct nedovedl.

Herecký představitel doktora Bláhy Michal Dlouhý: „Natáčení Sanitky 2 byla organizovaná jízda na horské dráze.“

Vaše postava doktora Bláhy je vášnivý milovník žen, dokonce si o svých milostných avantýrách vede zápisy. Vnímáte to tak, že jste jakýmsi pokračovatelem doktora Skalky (Jiří Bartoška) z původní série?

Netroufl bych si tvrdit, že má postava je pokračovatelem Dr. Skalky v podání mistra Bartošky, ale jistá podobnost tu je. Myslím v charakteristice postavy! :-)

S Filipem Renčem jste spolupracoval už na seriálu Černí andělé (2001). Změnil se od té doby ve Vašich očích nějak jako člověk i jako režisér?

Ano změnil. Je lepší a lepší! :-) Doufám, že sami uvidíte na výsledku.

Nová Sanitka je jedním z největších seriálových projektů posledních let. Bylo natáčení hodně náročné? A pokud byste mohl, k čemu byste jej přirovnal?

Je pravda, že toto natáčení nebylo nejjednodušší, ale díky skvělému štábu, se stalo profesionální prací na výborných scénářích. A přirovnal bych jej k organizované jízdě na horské dráze. :-)

Pavel Zedníček: „Po vzoru Belmonda jsem odmítal dubléry.“

Od původní Sanitky uplynulo už dvacet sedm let. Co všechno od té doby Fanda Beznoska vůbec prožil a změnil se nějak?

Fanda je pořád stejný a takový šikovný. No možná ještě šikovnější. :) Vůbec se nezměnil, snad jen, že je skoro o třicet let starší.

Vaše postava je nejlepší a nejrychlejší řidič na záchrance. Jak to máte v osobním životě, troufnul byste si i na jízdu se skutečnou sanitkou v Praze?

Během natáčení jsem se sanitkou docela dost projel. Bylo to bezvadný. Jezdili jsme přímo v provozu. Cítil jsem přitom adrenalin. Objížděl jsem tramvaje zleva, auta mi uhýbala. To jsem si fakt užíval.

Pamatujete si, kdy se vůbec poprvé objevil nápad na natáčení pokračování Sanitky? Jak jste se na to tehdy díval?

Dlouho se známe s Ivanem Hubáčem. Hrajeme spolu tenis a občas jsem prohodil otázku: „Nebudeš psát, Ivane, pokračování?“ Ujišťoval mě, že píše a píše. Jednoho dne přišel a oznámil, že má hotovo. Hodně jsem ho v psaní podporoval, a když nám to oznámil, tak jsem zajásal.

Celkový počet natáčecích dní dosáhl čísla 172, přičemž je v seriálu velké množství velkých a dramatických akčních scén, kterých jste se Vy sám zúčastnil. Jak moc náročné pro vás natáčení bylo a měl jste i dubléra?

Náročných scén bylo požehnaně a po vzoru Belmonda jsem odmítal dubléry a šel do toho! A užíval jsem si to. Vzpomínám si na scénu, kdy utíkáme s Michalem Dlouhým a Martinem Bohadlem před vybuchujícím autem a doslova jsem cítil oheň v zádech. Taký nezapomenu na scény v helikoptěře, neřídil jsem ji, ale bylo to vzrušující.

Ivana Andrlová: „Na žebříčku mých seriálů je Sanitka na jednom z předních míst.“

Ve svém životě jste ztvárnila celou řadu rolí v televizních filmech a seriálech. Kam ve svém kariérním žebříčku řadíte Sanitku?

Na žebříčku mých seriálů je Sanitka určitě na jednom z předních míst.

V pokračování Sanitky se sešla celá řada herců, kteří natáčeli i původní sérii. Jaké to je potkat se skoro po třiceti letech zase na place, navíc s důvěrně známými postavami?

Setkání s kolegy z původní Sanitky bylo úžasné. Občas jsme měli pocit, že jsme se ocitli v časové smyčce a nacházíme se v době Sanitky 1.

Co jste si poprvé pomyslela, když Vás tvůrci s nabídkou natáčení pokračování Sanitky oslovili?

Poprvé jsme se s Tomášem Juříčkou dozvěděli, že se s námi počítá do pokračování, přímo od Jiřího Hubače na oslavě osmdesátin Juraje Šajmoviče. Byla to moc příjemná zpráva.

„Škoda, že jsem se nepotkal i s dědou Janderou, říká Václav Jiráček

Jaké to je být synem legendárního „sanitkovského“ páru Janderů, tedy Zlaty Adamovské a Jaromíra Hanzlíka?

Seriál Sanitka na mě v dětství hluboce zapůsobil, začátek úvodní písně seriálu ve mně vždy rozehraje velmi smutnou strunu, a tak jsem velmi rád, že v pokračování tohoto dle mého názoru jednoho z nejlepších seriálů své doby mám tak výsostné postavení být pokračovatelem rodu Janderů. Škoda, že jsem se nepotkal i s dědou Janderou (hercem Josefem Karlíkem) anebo s Jiřím Bartoškou, jeho postava měla moje velké sympatie, podobně jako postava Petra Kostky, se kterým jsem se však setkal podobně radostně jako se Zlatou Adamovskou a v neposlední řadě s Jaromírem Hanzlíkem.

S Filipem Renčem jste už spolupracoval na několika filmech. Seriál se ovšem natáčí o poznání déle. Dá se říct, že už se za tu dobu znáte tak, že si rozumíte i beze slov?

Jak už jsem říkal po našem prvním společném filmu, je to jeden z nejzajímavějších lidí, které jsem v životě potkal, a vděčím mu za mnohé herecké příležitosti, jako například v Hlídači č. 47 nebo v televizním filmu Krutá nevěra. Nejvíce si však vážím našeho upřímného lidského vztahu.

Jak se díváte na milostné vztahy na pracovišti? :-)

Co, co? Něco mi uniklo? Kdo s kým co měl? Nikdy jsem nic takového neviděl ani jsem u něčeho takového nebyl, a jestli jsem tam byl, tak jsem buď spal, nebo jsem byl tak hluboce zabrán do práce, že jsem žádné milostné vztahy na pracovišti nezaznamenal. To, co píše bulvár, je slabý odvar toho, co se na pracovišti, respektive po pracovní době opravdu děje, ale to bych zahltil press kit a potřeboval bych press container.

Vaše postava mladého doktora Jandery přichází na záchranku po roční stáži v Londýně. Co ji na práci v terénu a zachraňování pacientů tak láká?

Má to v krvi, je to Jandera. S tím je spojeno i vypořádání se s otcem, chce mu být nablízku, možná mu dokázat, jak je on sám dobrý ve stejném oboru.

Koordinátor kaskadérů Jiří Kuba: „Nesmí dojít k situaci, která by vyvolávala pochybnost.“

Na seriálu Sanitka 2 jste se podílel jako koordinátor kaskadérů. Jak moc náročné natáčení to z Vašeho pohledu bylo a kolik času (natáčecích dní) jste Vy a Vaši lidé strávili na place?

Na place jsme strávili cca 40 natáčecích dnů, kdy jsme prováděli různé více či méně nebezpečné výkony za herce nebo samostatné kaskadérské akce. Tomu všemu předcházelo tak 30–40 dnů obhlídek a příprav na samotné natáčení.

Jaká scéna byla z Vašeho pohledu největší výzvou?

Jako kaskadér u filmu pracuji 31 let a z toho 18 let vedu svoji agenturu kaskadérů IPON. Za tuto dobu jsem se setkal snad se vším, co si může režisér na kaskadéry vymyslet. Jako každý film, tak i seriál Sanitka 2 předcházela důkladná příprava s režisérem Filipem Renčem, který je navíc znám svou precizností a náročností na všechny scény, kaskadérské nevyjímaje. Tyto schůzky probíhaly s dostatečným předstihem, a tedy pro nás nebyl problém se na veškeré akční scény včas a pečlivě připravit.

Došlo i na situaci, kdy jste si říkal, že to nedopadne dobře?

Každou scénu, kterou provádíme, si s mými kaskadéry probereme, čímž již minimalizujeme riziko nebezpečí, protože všichni přesně vědí, co budou dělat. Tak nemůže a nesmí dojít k situaci, která by vyvolávala pochybnost o úspěšně provedené akci. Navíc jako koordinátor ručím producentovi a produkci, kteří mi důvěřují a vložili do projektu nemalé finanční prostředky, za bezproblémový průběh natáčení.

Od roku 1995, kdy Jiří Kuba založil agenturu IPON, řídil jako stunt coordinator kaskadéry, herce a kompars ve více než sto padesáti filmech, na kterých prováděl a organizoval kaskadérské výkony, připravoval choreografie bojových scén, hereckých soubojů, výuku herců atp. Podílel se například na výrobě filmů Johanka z Arku (Luc Besson), Kletba bratří Grimmů (Terry Gilliam) nebo Mlhy Avalonu.

Vedoucí produkce Ilona Jirásková: „Byl to adrenalin, ale vyšlo to.“

Jak dlouho se připravuje natáčení takového seriálu, jako je Sanitka 2, a co bylo v tomto případě specifické oproti jiným projektům, na kterých jste pracovala?

Příprava na seriál začala na začátku května 2011, což je na tento typ seriálu neuvěřitelně krátká doba, hlavně i vzhledem k letním měsícům, kdy si všichni berou dovolenou a všechno trvá dvakrát tak dlouho. Seriál Sanitka 2 nebyl standardním seriálem. V běžném seriálu jsou totiž většinou stabilní prostředí, která se stále opakují, zde se jednotlivé díly skládaly z příběhů záchranářů, kteří „bohužel“ stále zachraňovali na jiném místě a tím byl seriál daleko náročnější na zajištění lokací pro natáčení. Celkový počet filmovacích míst byl neuvěřitelných 120. Do některých míst jsme se i několikrát vraceli.

Jaká scéna byla z hlediska produkce v seriálu nejnáročnější a proč?

Samozřejmě nejnáročnější bylo zajištění natáčení v Milovicích vzhledem k přípravě, velkému počtu komparsu, kaskadérů, pyrotechniků a techniků. Ale s tím jsme počítali a byli na to psychicky připraveni, tak to nebylo tak strašné. Dáleko dobrodružnější bylo natáčení v Liblicích na televizním vysílači. Vysílač je celoročně zapnutý a nelze u něj natáčet. České radiokomunikace nebyly nakloněny natáčení. Po cca dvouměsíčním jednání, kdy jsme si zjistili, že vysílač bude jeden týden vypnut z provozu a bude probíhat údržba, se nám podařilo „ukecat“ jak dodavatele údržby, tak Radiokomunikace o povolení k natáčení pod vysílačem. Natáčení bylo podmíněno tím, že nenarušíme údržbu, která musela být včas hotova. Hlavní souhlas musela dát „údržbová firma“. Natáčení jsme předsunuli o cca 14 dní, celý štáb včetně herců byl připraven na natáčení, ale museli jsme čekat na pokyn firmy zajišťující údržbu, zda nás dle pokračujícího harmonogramu údržby pustí, či ne. Dva dny před natáčením nám oznámili, že můžeme přijet. Byl to trošku adrenalin, ale vyšlo to. :-)

Kdy pro Vás osobně končí práce na seriálu? Ve chvíli, kdy je všechnenatočený materiál ve střizně, nebo to vnímáte tak, že definitivní konec je, až se seriál objeví na obrazovce?

Při běžném natáčení by měla být hlavní práce produkce v přípravných pracích, kdy je nutno vše zajistit tak, aby se štáb během natáčení mohl věnovat pouze natáčení. U seriálu toto není možné, přípravy pro natáčení musejí probíhat průběžně i během natáčení, což je samozřejmě daleko náročnější. Když skončí natáčení, tak produkci spadne kámen ze srdce, že to zvládla a že se vešla do rozpočtu, nadechne se, jde do postprodukce, která občas bývá náročnější než samotné natáčení. Práce na seriálu končí předáním kazet schváleného seriálu do vysílání. Potom nastává účetní práce, kdy je potřeba předat celou složku seriálu s vyúčtováním. Natáčení trvalo cca 1 rok a postprodukce také cca 1 rok.

Co Vás při natáčení nejvíce zaskočilo?

Nemůžu říct, že zaskočilo, ale příjemně překvapilo. Natáčení trvalo 172 dní. Měli jsme obrovské štěstí, že se sešel štáb lidí včetně záchranářů, kteří pracovali s plným nasazením a ještě byli příjemní, milí a vytvářeli neuvěřitelnou pohodu na place. Což při tak dlouhém natáčení je obrovské plus. Dokonce všem bylo líto, že seriál končí, a do dneška na natáčení velmi rádi vzpomínají. Myslím, že pro produkci je to to největší vyznamenání. :-)

Střihač Jan Mattlach: „Každý příběh si řekne o svou formu.“

Sanitka 2 je seriál z prostředí záchranné služby, což automaticky asociuje něco rychlého, dynamického a neustále se pohybujícího. Dá se ve Vašem případě mluvit o nějakých specifikách, které si takové dílo vyžádá?

Každý filmový příběh, ať už je určen pro filmové plátno, nebo televizi, si svým obsahem řekne o formu, kterou má být vyprávěn. Sanitka 2 není výjimkou. Zajímavější než rychlost nebo dynamika – tedy forma – byl pro mne obsah – tedy osudy postav, které se často dotýkaly tenké hrany života a smrti. Tím se nijak od běžného diváka asi neliším.

Jak se stříhá pod režisérem, který má ve své tvorbě i několik videoklipů a reklam? Cítíte tam nějaký rozdíl oproti tvůrcům, kteří se soustředí hlavně na dlouhometrážní filmové projekty?

S Filipem Renčem spolupracuji více než dvacet let a vážím si jeho smyslu pro filmový jazyk – schopnost vyprávět obrazem. Reklamy a videoklipy v nás myslím vybudovaly jen větší odvahu pro filmovou zkratku.

Sanitka 2 je Váš první seriál pro televizi. Jaké hlavní rozdíly vidíte ve střihu hraných filmů a seriálů, pochopitelně kromě objemu práce?

Seriál je to druhý. Svou délkou je však Sanitka 2 asi nejrozsáhlejší projekt, na kterém jsem spolupracoval. Hraný film vždy vypráví příběh, nebo já si alespoň takové filmy snažím vybírat. Mým úkolem je příběh ve střihně odvyprávět celý. V tomto případě v rozsahu třinácti hodin. Což přináší více postav a více drobných lidských příběhů. Jinak všechny zákonitosti filmového vyprávění zůstávají stejné.

Nad střihem jaké scény v Sanitce 2 jste strávil nejvíce času?

Délku práce na jednotlivých scénách nikdy neměřím. Neopouštím je však do toho momentu, než jsme spolu s režisérem s tím kterým obrazem úplně spokojeni.

„Paradoxně jdou nejkomplikovanější scény často nejlépe,“ říká kameraman Petr Hojda

Vy jste s Filipem Renčem poprvé spolupracoval už v roce 1995 na Válce ba-rev. Vnímáte nějaké dlouhodobé změny v jeho způsobu vyprávění, nebo se vše podřizuje žánru, na kterém právě pracuje?

Dnes je divák zvyklý rychleji vnímat, tím se často vyvíjí i mění rukopis režiséra. Filip je navíc typ, který rád experimentuje a snaží se přijít s něčím novým. Když je to seriál, jste navíc plně podřízeni času a nemáte tolik prostoru, spíše jste rádi, že zvládnete denní program. My jsme se snažili, aby se jednalo o akční a živou věc a aby to nebyl ten ukecaný typ seriálu, který vypadá jak z ateliéru. Musím říct, že je úžasné, že jsme se za těch 172 natáčecích dní nedostali do žádného skluzu a nebylo to ani na úkor kvality.

Sanitka 2 je Váš první televizní seriál. O kolik náročnější pro Vás práce byla oproti celovečerním filmům?

Natáčení seriálu je náročnější v tom, že oproti filmu máte na všechno méně prostoru. Počet natáčecích dní je kratší a vy tam musíte všechno stihnout zhruba za třetinu času. Nestalo se nám, že bychom natočili víc materiálu. V praxi to probíhalo tak, že střihač Honza Mattlach využil prakticky všechno, co jsme natočili. Ta náročnost u seriálu je v tom, že je tu větší vypětí. Jakmile začnete něco točit, už nestíháte vůbec nic jiného a spousta věcí se pak řeší za pochodu. Rok svého života věnujete seriálu, na nic jiného prostě nemáte čas.

Jaká scéna v Sanitce 2 pro Vás jako kameramana byla při realizaci nejkomplikovanější?

Paradoxně jdou nejkomplikovanější scény často nejlépe, protože se na ně člověk velmi pečlivě připraví. Pro mě osobně bylo nejhorší natáčení na dispečinku a v kancelářích záchranné služby, kde jsme byli měsíc zavření. Neustále tam byl ruch, někdo pořád zvedal telefony a my jsme nechtěli, aby se záběry opakovaly a bylo to stereotypní. Když potom děláte scénu, kdy například někam vrazí autobus, každý ví, jak složité a neopakovatelné to bude, a udělá se víc záběrů. Na dispečinku pak děláte neustále jiné záběry mnohdy identických činností. Spousta toho vznikne i přímo na place. Vzpomínám si, že jeden z kluků ze štábu měl rádiem řízený model autíčka a v pauze si s ním hrál na parkovišti. Disponovali jsme i jednou maličkou kamerou, a když to viděl Filip Renč, rozhodl se, že bychom ji mohli zkusit umístit právě na tento model, se kterým jsme pak za plného provozu jezdili. Třeba padesátkou po Nuselském mostě. Jednou jsme kameru i ztratili. Byla připevněná k nárazníku na sanitce, která pochopitelně jezdí hodně rychle a navíc se na cestách hodně otřásá. Člověk nemá šanci to slyšet. Když jsme pak zastavili, zjistili jsme, že zůstala ležet někde na cestě. Už jsme ji nikdy nenašli...

Anketa: Zachránili jste někdy někoho? Ať už doslova, nebo v přeneseném smyslu?

Filip Renč

Ano, ale to jsou takové intimní informace. Spousta lidí zase zachránilo mne. Ale řeč je o záchranářích v našich sanitkách, a ty budeme jednou potřebovat všichni. Náš život bude záležet na jejich profesionalitě a rychlosti. Čas je to nej-důležitější, co máme. Bud'to ho prohýříme, nebo využijeme.

Jaromír Hanzlík

Já jsem osobně nikoho nezachraňoval, naštěstí jsem se k takové situaci ani nepřichomýtl, ale zajímavé pro mě bylo, když jsme začínali točit první Sanitku. Ze studijních důvodů, protože jsem přes den točil a zkoušel a také hrál divadlo, jsem po představení vždy šel na tehdejší základnu v ulici Dukelských hrdinů v Holešovicích. Na té základně jsem seděl se záchranáři a také jsem s nimi jel k několika výjezdům, takže když jsem do té postavy vstupoval, měl jsem už představu, jakým způsobem se ti lidé chovají, jaké to je, když čekají na výjezdy a jaké to je, když pak skutečně vyjedou. Moje představa se pak musela trochu upřesnit. Myslel jsem, že všechno musí být ve chvatu a rychlosti a ono to o tom právě vůbec není. Je to o preciznosti, protože ve chvatu a zmatku můžete udělat chyby a záchranáři prostě chyby dělat nemůžou. A také jsem se tam dostal do situací, kdy jsem zažil ty „echt“ výjezdy, kdy jsme přijeli k nějaké rvačce. Dnes je poměrně časté, že lidé napadají záchranáře. To se dřív moc nestávalo.

Jiří Dvořák

Jednou jsem zachránil člověka s přeříznutou spánkovou tepnou. Ale to je dávno...

Petr Kostka

Nemávám rukou ani nad prkotinami. Raději hned při sebemenší pochybnosti vyhledám odbornou pomoc, a tak jednou, když jen trochu bolelo břicho jedno děvčátko u nás při návštěvě na prázdninách, hned jsem jel s ní do nemocnice, a vida! Bylo to slepé střevo, a na poslední chvíli. Nebo jeden zcela cizí hoch skočil do mělké vody, a že ho bolí břicho. Zase šup s ním do nemocnice a také si ho tam museli nechat. Otřes mozku a kdovíco ještě. Snad to byly i záchrany.

Marek Vašut

Zkušenosti mám hlavně z vojny, kde jsem byl školen na střední zdravotnický kádr – teď už to můžu prozradit: v případě války bych byl velitelem praporevního obvaziště. Válka naštěstí nebyla a já jsem svoje znalosti mohl uplatnit v Sanitce 2 jako řidič-záchranář.

Michal Dlouhý

Zatím jsem vždy zachraňoval jen sebe. :-)

Pavel Zedníček

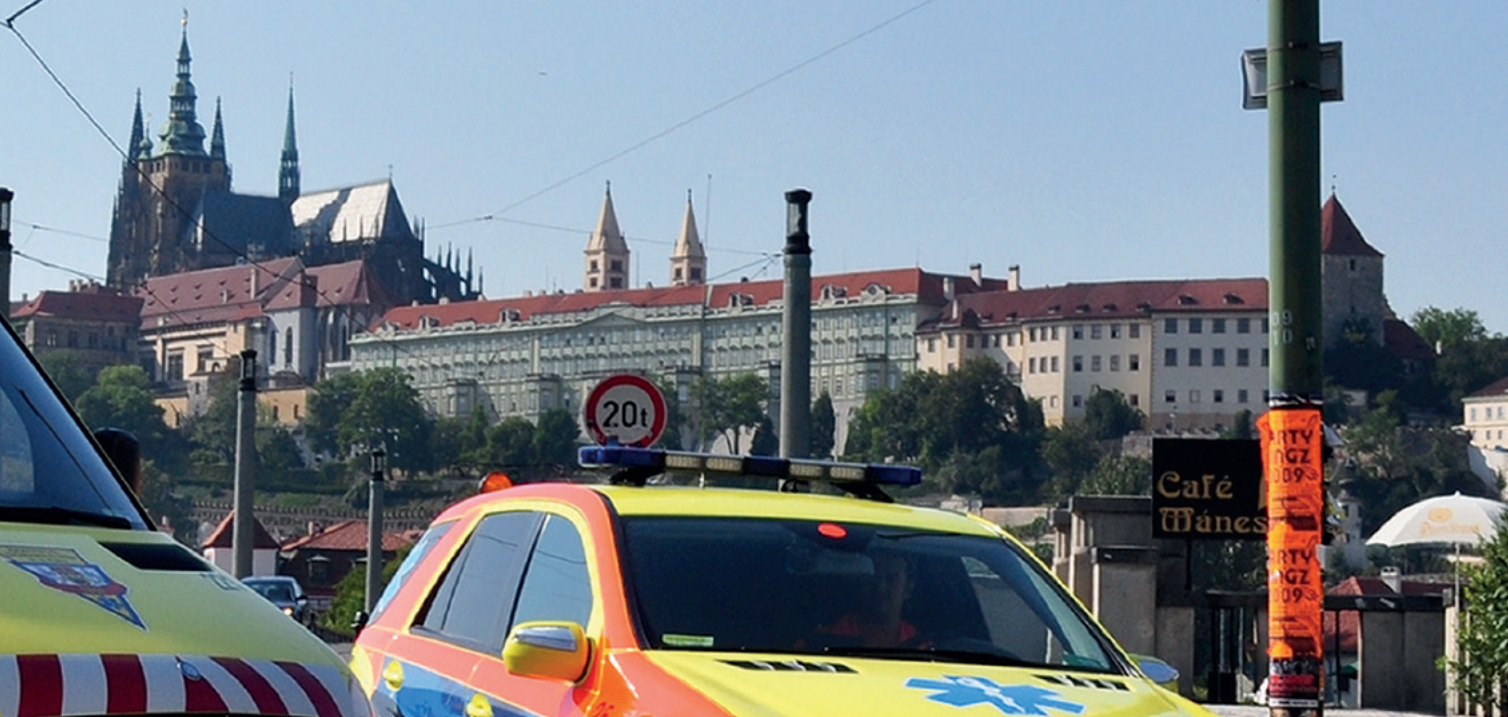
Asi dvakrát v životě jsem byl v blízkosti dopravních nehod a volal jsem záchranou službu, ale doslova život jsem ještě nezachraňoval. Ale musím říct, že natáčení Sanitky 2 mě v první pomoci dost vyškolilo.

Ivana Andrlová

Já sama jsem byla u epileptického záchvatu a také jsem se jednou ocitla uprostřed přestřelky. No, nic moc. Všechny, kteří se zachraňováním zabývají, moc obdivuju.

Václav Jiráček

Já naštěstí ne.

Přehled záchrannářské techniky použité v seriálu Sanitka 2

Golem

Golem je typ speciálního zdravotnického modulu vyrobeného pro Zdravotnickou záchrannou službu hlavního města Prahy. Golem se skládá ze štábního a dispečerského pracoviště, třídícího prostoru a strojovny. Po rozložení modulu vzniknou pod výsuvnými bočnicemi dvě oddělená místa, která jsou krytá a vytápěná (či klimatizovaná) pro zásahy v nepříznivém počasí. Je vybaven 12 přípojnými místy k rozvodu medicínálního O₂ přímo k jednotlivým lůžkovým místům, stolečky se zdravotnickým materiálem či lékařskými přístroji, držáky na infuzní roztoky, přípojkami o napětí 220 V / 12 V a osvětlením. Tento prostor pak slouží jako pracoviště pro třídění a dočasné ošetření postižených před transportem do zdravotnických zařízení.

V úložném prostoru mají záchrannáři k dispozici tři druhy unifikovaných zdravotnických kufrů, přičemž jeden, ve kterém jsou umístěny léky a pomůcky k urgentním výkonům, slouží lékařům, druhý obsahuje infuzní roztoky a sety k aplikaci a třetí obvažový materiál.

Konferenční místnost uvnitř modulu je prvotně určena jako pracoviště krizového štábu, složeného ze zástupců složek integrovaného záchranného systému a zástupců dotčených oblastí. V tomto prostoru vyhodnocují stávající situaci, koordinují spolupráci a plánují další průběh účinného zásahu. Dále je možno tento prostor využít jako relaxační místnost pro krátké zotavení záchrannářů. Štábní pracoviště je vybaveno informační technikou a je zde i možnost přípravy jídla a dostatku tekutin jak pro záchrannáře, tak pro raněné. Dispečerské pracoviště, které je umístěno ve výsuvné části na střeše, je vybaveno komunikační a výpočetní technikou až pro tři pracovníky. Ti mají na starosti řízení provozu na místě, koordinaci posádek a sanitek při třídění a odsunu raněných, komunikaci se zdravotnickými zařízeními, kam jsou ranění dopravováni, koordinaci zásahu s centrálním zdravotnickým operačním střediskem na základně či s ostatními složkami integrovaného záchranného systému atd. Tento prostor umožňuje dokonalý výhled do terénu v plném úhlu 360°.

Součástí modulu je také strojovna s technologickým vybavením: vlastním agregátem na výrobu elektřiny, naftovým topením, hydraulickými čerpadly, elektro-rozvaděči a hydraulickými rozvaděči, ale také klimatizační jednotkou a dalšími potřebnými technologiemi vč. zásoby pohonných hmot (600l nádrž), vody (800l nádrž na čistou vodu a 1200l nádrž na odpadní vodu) a dalších médií, jako je např. kyslík. Modul je také vybaven dvěma toaletami a sprchou.

RZP (rychlá zdravotnická pomoc)

Skupina RZP disponuje sanitami s možností transportu imobilního pacienta tzv. „velkou sanitkou“ s plným vybavením k ošetření širokého spektra všech běžných zdravotních příhod a úrazů – od těžkého poranění přes náhlé srdeční zástavy až například k překotnému porodu. Ve vybavení těchto vozidel je přístroj pro monitoraci EKG s defibrilátorem, přístroj pro umělou plicní ventilaci, komplexní lékárna pro léčbu kritických stavů, kyslíkové láhve, obvažový a infuzní materiál. Posádky RZP zajišťují cca 80 % výzev s lehčími případy. Tým RZP tvoří diplomovaný zdravotnický záchrannář (či absolvent specializovaného pomaturitního studia vyšší odborné nebo vysoké školy) a řidič RZP (záchrannář s praxí v řízení motorových vozidel po absolvování speciálního kurzu „řidič RZP“).

RLP (rychlá lékařská pomoc)

Lékař přijíždí na místo události v osobním voze se zdravotnickou zástavbou a se skupinou RZP se setkává u pacienta. Tento systém se nazývá „rendez-vous“ a lze ho označit za jeden z největších pokroků v poskytování přednemocniční neodkladné péče. Zkracuje dojezdový čas k pacientovi na nejnižší možnou míru (osobní auto je v permanentně zacpaných ulicích Prahy rychlejší než „velká sanitka“) a zároveň dovoluje lépe rozvrhnout práci lékaře, který v ideálním případě na místě zásahu provede všechny zákroky a lékařské výkony potřebné k odvrácení život a zdraví ohrožujícího stavu a stabilizovaného pacienta už do nemocnice v lehčích případech transportuje posádka RZP, zatímco lékař je uvolněn a může vyjet k dalšímu případu. Skupinami RLP je realizováno pouze 20 % nejzávažnějších případů ohrožení zdraví a života.

Š1203

Historii legendární „dvanáctsettrojky“ můžeme dopátrat až po příkaz Státní plánovací komise z roku 1956, kdy měla být stávající řada Škodovek 1201/1202 nahrazena novým a moderním užitkovým vozem. O automobilu, který byl zároveň vozem záchranné služby i vozem pohřebním, kolovala v tehdejší Československu mnohá rčení. Například se říkalo, že kdo přežije převoz dvanáctsettrojkou do nemocnice, přežije už všechno. Vozidlo s hanlivým označením „dvanáctsettroska“ však bylo prvním (a dosud jediným) československým sériově vyráběným malým užitkovým automobilem se samonosnou bezkapotovou karosérií. Jeho výroba začala v roce 1968 ve Vrchlabí, kde se za dobu fungování podniku vyrobilo celkem 69 727 kusů, aby se následně v rámci industrializace Slovenska roku 1981 přesunula celá výroba do Trnavy.

Sanitku 2 připravili

dramaturg	Jan Otčenášek Jan Gogola
režie	Filip Renč
Manažer realizace	Jaroslav Kučera
asistenti režie	Jiří Kačírek ml. Magdalena Čechová František Loukota
produkce	Ilona Jirásková
zást. ved. produkce	Jana Veselá Martina Vlasáková Lucie Křemenová
asistent produkce	Josef Kropáček Kryštof Binder
skript	Olga Hanzlíková
klapka	Jana Hojdová
hlavní kameraman	Petr Hojda
ostříč	Thomas Krivý
asistenti kamery	Urban Arsenjuk Martin Votruba
steadicam	Aleš Průcha
technici PV 18	Honza Klíma Honza Matura
grip	Michal Procházka Jiří Zach
mistr zvuku	Roman Čapek
as. zvuku	Pavel Venc Klára Javoříková Pavel Kovařík
zvuková postprodukce	Miroslav Hřebejk
hudba	Zdeněk Barták Daniel Barták
vfx koordinátor	Tomáš Geisler
střihač	Jan Mattlach
as. stříhu	Petr Kozák Gabor Zachar Jan Kuldan
postprodukce ČT	Helena Netopilová Dan Tučka
střih on-line	Andrej Bocharnikov
barevné korekce	Ivan Dvořák
titulky	Lukáš Fišárek
architekt	Zdeněk Flemming
as. architekta	Helena Lonská Robert Vaněk
kost. výt.v./ ved. kostymérka	Jitka Matiašková
kostymérky	Lucie Šulcová Tatiana Kohoutová Gabriela Dibelková

maskéři	Dana Kleňhová Tomáš Richter Lenka Dýcková
sfx maskéři	René Stejskal Lukáš Král
rekvizitáři	Josef Čalta Alfréd Štěpán Honza Podzimek Radek Bláha Martin Voplakal Jan Dvořák
mistr stavby	Martin Sobota
stavební služba	Martin Zika Martin Janáš
pyrotechnik	Josef Pokorný
hlavní osvětlovač	Jiří Hradecký
osvětlovači	Stanislav Vegner Michal Heš Daniel Rýdl
agregáty	Jakub Jandejsek Láďa Špergl Vítězslav Mandík
casting	Ivan Vorlíček Soňa Ticháčková
koordinátor kaskadérů	Jiří Kuba
herecké oddělení ČT	Dagmar Csörgö Petra Ruttnerová
zvířata	Václav Tomšovský
hrací auta	Vladimír Běhálek
infocar (low loader)	Karel Baštář
fotograf	Pavla Černá
pořádková služba	Henrich Hujíček
film o filmu – režie	Alena Činčerová
film o filmu – as.režie	Lenka Loukotková
odborná porada	Zdeněk Schwarz Michal Petrus Broňa Kubáň
létání	Daniel Tuček

Zvláštní poděkování Zdravotnické záchranné službě